

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 352. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715572176/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

ningen af Kvægpranger af Profession. Jeg kender ham fra Kvægtorvet.

Almas foreløbige Sympathi sank atter, da Prædikanten udviklede sig haabløst i Citater af Apokalypsen og talte om Staden, hvis Murværk var Jaspis (som han udtalte paa en latterlig Maade), som var bygget af rent Guld, lig det rene Glas, med Ædelstene paa Muren, der atter havde til Grundstene, Jaspis, Safir, Kalcedon, Smaragd, Sardonyks osv. osv. Uvilkaarlig frastødte denne uplastiske, forpakkede Poesi hende, usmagelig som den er for al vesterlandsk Fantasi . . . Hun huskede en Samtale mellem Kaptejn Hald og Lægen, hvori hin havde erklæret, at Johannes's Aabenbaring sikkert var det ældste Skrift i det ny Testaments Samling, et Vidnesbyrd om den oprindelige Jødekristendom, og havde paapeget Modsætningen mellem den og Paulos's fint komponerede, af græsk Aand befrugtede Tale paa Torvet i Athen, saaledes som den gengives i Apostelhistorien. For at illustrere sine Ord havde han netop oplæst, hvad han kaldte den gamle „Pastiche“-Profetis Ord om den himmelske Stad, og derefter Paulos's Tale. Han sagde:

— Alene denne Begyndelse: „I athenæiske Mænd. Jeg ser, at I i alle Maader ere omhyggelige for Eders Gudsdyrkelse“ og Citater af Aratos anslaaer Strenge, som genkalder for én Sokrates's Forsvarstale hos Platon.

Under disse Tanker bruste den efter Talen følgende Salme over hendes Hoved, uden at hun gav Agt derpaa. Hun overhørte ogsaa sin Broders kritiske Notits:

— De kan rigtignok spinde en Ende som den mest udlærte Rebslagersvend, men for en blot merkantilt dannet Mand falder det noget langstrakt. Hva', Du?

Straks efter begyndte han at nikke og faldt i Søvn, mens Sveden drev ned ad hans fede Kinder og hængte sig i Perler i hans stride korte Skæghaar. Paa sin Vis satte han nu Bas til Salmemelodien ved at snørke. Da alle 10 Strofer var sungne til Ende, vaagnede Bertel samtidig med at der gik en Bølgebevægelse gennem Forsamlingen.

Thi Fru Blunk havde rejst sig fra Tuen og gik med Sløret trukket tæt for Ansigtet med sænket Hoved og de sortbehandlede Hænder foldede op mod Talerstolen, hvorfra Prædikanten sagde til Forsamlingen:

— Hør mine Brødre og Søstre paa, hvad en Søster i Herren vil sige Eder!